

תת"ע (ירושלים) 8948-08-15 - יוסף מוסעב נ' מדינת ישראל

תת"ע (ירושלים) 8948-08-15 - יוסף מוסעב נ' מדינת ישראלשלום ירושלים

תת"ע (ירושלים) 8948-08-15

יוסף מוסעב

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בירושלים

[11.04.2025]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא שרית זוכוביצקי-אורי

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 24.08.2015.
2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה שבוצעה ביום 27.07.2015 של נהיגה במהירות העולה על המותר בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה.
3. המבקש לא התייצב בבית המשפט ביום הדיון אליו זומן, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו קנס על סך 750 ₪, 60 יום פסילה מלקבל ו/או להחזיק רישיון נהיגה וחודשיים פסילה על תנאי למשך שנתיים. טענות הצדדים
4. לטענת ב"כ המבקש, הוא מעולם לא קיבל את ההזמנה לדיון, והכתובת הרשומה בדו"ח איננה שלו. עוד טען כי לא הוא ביצע את העבירה, וכי אדם אחר התחזה אליו ומסר את פרטיו. כראיה לכך, הציג המבקש תלונה שהוגשה בדבר זיוף או גניבה של מסמכי רכב ביום 26.10.2014.
5. לטענת המשיבה יש לדחות את הבקשה נוכח השיהוי הכבד בו הוגשה. דיון והכרעה
6. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 7.4.2008):
"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

7. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ); הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.
8. כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.
9. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.
ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 29.12.09) בו נקבע כי:
"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".
שיהיו בהגשת הבקשה
10. הבקשה הוגשה בשיהיו כבד של כמעט עשר שנים מיום מתן פסק הדין. מדובר בשיהיו קיצוני ביותר, אשר מצריך נסיבות חריגות במיוחד על מנת לקבל את הבקשה (רע"פ 1896/18 הדני נ' מדינת ישראל [והאסמכתאות שם]) (פורסם בנבו 10.05.18).
11. המבקש טען כי לא ידע אודות פסק הדין ולכן השתהה בהגשת הבקשה. טענה זו אינה עולה בקנה אחד עם אישור המסירה, המעיד כי ביום 27.12.2015 נמסר פסק הדין לביתו של המבקש ונחתם על ידו.
12. משכך, אינני סבורה כי מתקיימת הצדקה לשיהיו החריג, ורק משכך יש לדחות את הבקשה. למעלה מן הצורך, אדון בבקשה גם לגופה.
קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש
13. בהזמנה לדין, אשר נמסר למקבל הדו"ח במועד ביצוע העבירה, קיימת חתימה של מבצע העבירה. משכך, קמה חזקת מסירה, אשר על המבקש הנטל לסתור אותה.
14. המבקש טוען, כי אדם אחר התחזה אליו והזדהה בפרטיו, ולכן לא ידע אודות הדיון. בנוסף לכך, טען המבקש כי הגיש תלונה על זיוף מסמכי רכב ביום 26.10.2014, והתיק בעניינה נסגר מסיבת "עבריון לא נודע".

15. טענה מסוג זו, ראוי שתוגבה בראיות וסימוכין, ולא תיטען בעלמא. המבקש לא הסביר מיהו אותו אדם שהתחזה אליו, ולא הציג ראיות התומכות בגרסה זו. גם באשר לתלונה שהוגשה, אינני סבורה כי הוכחה בדבר הגשת תלונה שנה טרם העבירה, קל וחומר כאשר ניתן פסק דין אשר נמסר למבקש, מהווה ראיה מספקת אשר מצדיקה את ביטול פסק הדין.
16. משכך אני קובעת כי המבקש לא עמד בנטל לסתור את חזקת המסירה. האם קיים חשש לעיוות דין
17. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל מיום 24.4.2018).
18. ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).
19. המבקש טוען כי הוא לא ביצע את העבירה, אלא אדם אחר שהתחזה אליו. טענה מעין זו, צריכה להיות מלווה בתשתית ראייתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (ראו : עפ"ת(מחוזי חי') 8141-07-15 בן ישי נ' מדינת ישראל(פורסם בנבו 18.10.15); עפ"ת(מחוזי ים) 8206-06-18 ברהום נ' מדינת ישראל(פורסם בנבו 15.10.18); עפ"ת(חיפה) 20841-09-20 גאווי נ' מדינת ישראל(פורסם בנבו 23.09.20)).
20. המבקש לא פירט מיהו אותו אדם ולא הציג ראיות אשר מצביעות על סיכוי ממשי לשינוי התוצאה. יתרה מכך, גם אם היה המבקש מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. בנסיבות שבפני לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין אם בקשתו תדחה.
21. לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.
22. לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.
23. לפני משורת הדין מורה על ביטול תוספת פיגורים החלה על הקנס. המבקש ישלם את הקנס המקורי עד ליום 11.6.25.
- מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.
ניתנה היום, י"ג ניסן תשפ"ה, 11 אפריל 2025, בהעדר הצדדים.